

Bengt sörjer för slitna sitsar

Det är trångt i den lilla butiken på Aschebergsgatan. På väggarna hänger gamla stolar, det finns pallar, små bord och travar med tygprover lite varstans. Längst in i butiken står Bertil Holber och pratar med en kund. Det gäller klädsel till några stolar.

av Eva Lundgren. Göteborgs-Posten, måndag 27 november, 2000.

Bertil Holber är tapetserare och tusenkonstnär. Hans jobb är att stoppa tiden.

Till honom kommer kunder som vill att en kär gammal familjeklenod ska repareras, att en antik möbel varsamt ska fräschas upp eller att en gammal träkig fåtölj ska förnyas med mjukaste fårull. Det plingar till i dörren gång på gång, någon vill lämna en stol, prata om ett tyg eller bara titta på de gamla möblerna som skymtar från skyltfönstret.

En halvtrappa upp ligger kontoret. Där trängs också gamla möbler, stora rullar med kroll och tagel, halvmeterlånga tvinnar, en bandsåg på golvet. En dörr leder ut till gården där Volkswagenbussen från 1969 står parkerad tillsammans med ännu fler möbler, bland annat ett gungstol som behöver målas om.

Att vara tapetserare – det innebär att bygga upp nedsuttna sitsar, sätta på nytt tyg, limma trasiga bord, sätta på nya ben på en gammal soffa.

–När jag arbetar glömmar jag allt, äter inte, dricker inte kaffe, blir irriterad om det ringer. När jag är mitt uppe i det kan det kännas hemskt. Men sedan när arbetet är klart och man står där med en möbel som blivit vackrare än man tänkt sig och en kund som är lycklig, då tycker man att man har en väldig tur som har ett så fantastiskt arbete.

Just nu gäller det en gammal byrå. Det är skrapor i lacken, till och med små hål.

- Man lägger på schellack, sedan bets, så schellack igen. Träet tål inte värme, vatten eller sprit, då blir det genast märken.

De soffor, stolar, fåtöljer och bord som Bertil Holber har renoverat har han fotograferat av, före och efter, och satt upp på en dörr. Skillnaden är ofta enorm.

- Om en kund någon gång skulle klaga måste man rätta till problemet genast. Jag åker iväg med en gång i min buss, hämtar möbeln, rättar det som blivit fel och kör tillbaka med möbeln igen, säger han.

- Man måste vara rädd om sina kunder, är de nöjda berättar de för sina vänner och bekanta och på så sätt får man nya kunder.

Bertil Holber har haft sin lilla butik i fyra år. Innan dess var han inköpare på ett företag inom brand- och gasledningssystem.

- När jag hade jobbat där i arton år kände jag att det var nog. Jag längtade hela tiden efter det jag skulle göra när jag var ledig.

Han ville alltså göra något annat. Så han sa upp sig.

Ett tag höll han på med telemarketing, sedan jobbade han på en bilverkstad, han arbetade på taxfreebutiken vid Landvetter, han började sälja mobiltelefoner.

- Men ingenstans fanns utrymme för min lust att göra något skapande. Till slut ordnade arbetsförmedlingen en kurs i ekonomi och bokföring. Och ungefär samtidigt fick jag tips om den här butiken. Mannen som ägde den ville ha någon att lära upp.

Bertil Holber arbetade en månad i butiken och tyckte att det var jätteroligt.

- Så jag beslöt att utbilda mig till tapetserare och efter mycket tjat hos arbetsförmedlingen fick jag gå i Lerums gymnasium och lära mig allt om möbelrenovering, om schellack och olika betssorter, om träslag och om rottingflätning. Numera är vi bara två i Göteborg som flätar i rotting.

Bertil Holber köpte den lilla butiken, den förre ägaren gick ut genom dörren och har sedan dess inte hört av sig.

- Jag arbetar nästan jämt. Jag kommer till butiken vid tiotiden och är inte hemma förrän tolv-ett på natten. Mycket tid går åt till att prata med kunderna. Det är ju ett stort ansvar jag har – de lämnar över sina saker till mig, ibland kan det vara kära gamla klenoder och då måste jag ju vara noga med att ta reda på vad de egentligen vill.

Att stoppa tiden – det är något av Bertil Holbers uppgift. På väggen hänger en underlig solstol, invirad i gammalt gulnat papper.

- Jag fick den av en bekant som väl trodde att jag tänkte göra i ordning den. Men jag har den upphängd här på väggen, med tidningarna från 1964 i snöre runt om. Det är ett litet konstverk, tycker jag, som passar ganska bra in bland alla andra möbler.